

nogen Grund til at være betænkelig ved at indlade sig paa borgerlig Ægteforening. Det er denne Omtændighed, der medfører, at mange Personer uden at vide det komme til at melde sig ud af Folketirken for at indgaa borgerlig Ægteforening. Det forekommer mig imidlertid, at det vilde være en ret passende Opgave for dem, der interessere sig for Folketirken, at oplyse de Personer, for hvem det økonomiske ved Ægtefæls Indgaaelse spiller en stor Rolle, om, hvilke Virkninger de udsætte sig for, naar de melde sig ud af Folketirken. Det har jo vist sig i forskellige Tilfælde i den senere Tid, at dette medfører Følger, som de paagældende ikke have været forberedte paa, og det følger, som man fra et kirkeligt Standpunkt ikke kan rejse nogen Kritik imod i deres Umindelighed. Men paa den anden Side vil jeg sige, at naar Forholdet altsaa er, som det er, kan det ogsaa være Administrationens Opgave, at træffe saadanne Foranstaltninger, at Udmeldelse af Folketirken ikke kan tænkes at foregaa, uden at det staar de paagældende klart, hvad de indlade sig paa, og i denne Henseende er det ogsaa min Agt at søge at træffe de fornødne Foranstaltninger. Det er jo ogsaa muligt, at der med Hensyn til den kirkelige Vielse kan ske Reform. Den ærede Ordfører omtalte, at det var saa overordentlig vanskeligt at faa kirkelig Vielse, idet man skulde gaa til Graveren og Præsten m. fl. og foretage det ene og det andet, og at Forholdet i denne Henseende vistnok stod paa samme Stadium som paa Kirkekommissionens Tid, da S. A. Hansen havde anført over disse Forhold. Jeg tror, at den ærede Ordfører, hvis han ellers kender noget til disse Forhold, ser noget partisk derpaa. Det er paa ingen Maade og bør ikke være forbundet med Besvær at opnaa kirkelig Vielse. Kommer der Klager i saa Henseende, skulde saadanne selvfølgelig blive undersøgte og Fejlene blive rettede. Det maa være Myndighedernes Pligt i denne Henseende at stille sig saa inødekommende over for Publikum som muligt, og Klager i denne Henseende ere ingen Sinde blevne overhorte. Jeg tror, at man paa denne Maade maa kunne bevirke, at disse borgerlige Ægtefæls her i Byen for Fremtiden ikke ville blive saa talrige, og for saa vidt det har været ønsket, vil denne Hensigt jo meget godt kunne opnaas paa den Maade, jeg har antydet, ved god Samvirken mellem Autoriteterne og de private Institutioner, der træde i Forbindelse med Befolkningen, idet denne søger deres Bistand til Indgaaelse af borgerligt Ægtefæls. — Naar vi nu komme til en nærmere Undersøgelse af

de forskellige Former, hvorunder man kunde tænke sig Indførelse af borgerligt Ægtefæls, saa siger den ærede Ordfører for Forslagsstillerne: Den Form, vi helst vilde have, er det tvungne borgerlige Ægtefæls eller, om man vil, den frivillige kirkelige Vielse, men dertil forekommer Tiden os endnu ikke at være kommen; vi tro, at det vilde være lettest i Øjeblikket at komme frem ad den Vej, her er foreslaaet, saaledes altsaa, at Valget mellem kirkelig og borgerlig Ægteforening stilles frit. Den ærede Ordfører siger dernæst: Ved at opnaa det, som vi her foreslaa, ville vi i alt Fald komme dertil, at man vil undgaa de Konflikter, der ere komne frem her i Byen mellem Folketirkens Præster og brede Lag i Befolkningen. Konflikter, der skyldes den Beslutning fra Præsternes Side, at de ikke ville bistaa ved Begravelser af dem, der have meldt sig ud af Folketirken for at faa borgerlig Vielse. Jeg skal her i Parentes bemærke, at en saadan Beslutning kender jeg ikke til, og jeg tror heller ikke, at den ærede Ordfører kender dertil. Der har ganske vist været talt derom i offentlige Blade; men ikke alt, hvad der saaledes bliver trykt, er jo paalideligt. Men ere Forslagsstillerne i øvrigt saa overbeviste om, at slige Konflikter vilde undgaaes ved, at man fik gennemført dette Forslag? Er det saa aldeles givet, at de Personer, der indgaa saadanne borgerlige Ægteforeninger, saa vilde vedblive at være Medlemmer af Folketirken? Det er jo klart nok, at enten de tage den kirkelige Vielse eller den borgerlige Ægteforening, er Ægtefæls i borgerlig Henseende lige gyldigt, men om det ogsaa er det i folkekirkelig Henseende, er et Spørgsmaal. Der er ikke den mindste Tvivl om, at hvis man havde en Kirkeforsatning, vilde Lovgivningsmagten paa ingen Maade kunne vedtage en Bestemmelse som denne her uden efter en Overenskomst med Repræsentanterne for Folketirken. Det er en given Sag. Nu have vi imidlertid ingen Kirkeforsatning. Men det forekommer mig egentlig at ville være at øve Vold mod Kirken, hvis man paa denne Maade vilde paaotrogyere Kirken Medlemmer, som den efter sin Lære i og for sig ikke vilde anse for Medlemmer af Kirken, paaotrogyere den dem, uden i Forvejen at være sikker paa, hvorledes Kirken i det hele vil stille sig over for dette Spørgsmaal. En saadan Sikkerhed har man nemlig ikke; der er ikke ført en Forhandling derom med Kirkens Autoriteter. Den ærede Ordfører betegnede denne Reform, der her er foreslaaet, som i og for sig mindre end den Reform, som han erkendte vilde være det mest konsekvente, nemlig Indførelse